

Ambessa
C. L. Clark

Orijinal Adı: *Ambessa*

İthaki Yayınları - 2849

Editör: *Merve Çay*

Yayıma Hazırlayan: *Berin Barut*

Düzeltili: *Aylin Samancı*

Şömiz ve Kapak Tasarımı: *Greg Ghielmetti ve Lauren Panepinto*

Şömiz İllüstrasyonu: *Kudos Productions*

Şömiz İçi İllüstrasyonu: *Minji Kim, Riot Games'in katkılarıyla*

Yan Kağıt Tasarımı: *Lauren Panepinto, Riot Games'in katkılarıyla*

Harita: *Tim Paul*

Kitap İçi Görseller: *Riot Games*

Yazar Fotoğrafı: *Meg White*

Kapak Uygulama: *Mehmet Büyüktırna*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Aralık 2025, İstanbul

Karton Kapak ISBN: 978-605-265-660-0

Sert Kapak ISBN: 978-605-265-661-7

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Eren Abaka, 2025

© İthaki, 2025

© 2022 Riot Games

This edition published by arrangement with Orbit, an imprint of Hachette
Book Group, Inc., New York, New York, USA.

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38

Kadıköy-İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26

editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayinrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 77699

C. L. CLARK

AMBESSA

KURT'UN SEÇİLMİŞİ

ARCANE
LEAGUE OF LEGENDS™

Çeviren
Eren Abaka

*Annem Rachel'a, üvey annem Cindy'ye ve beni bulan, sahiplenen ve
doğru yolda tutan diğer tüm kadınlara...*

ÖLÜMSÜZ HİSAR

Kilgrove
Dauvin

ROKRUND
Medarda yönetim merkezi

Tereshni
Ta'Fik

Bel'zhun
Dorrik

Güneydoğu Noxus

● Basilich

Vindor
Amenesce

● Krexor
Lisabetya

Fallgren
Jeon

● Piltover

● Kumangra

● Trannit
Smik

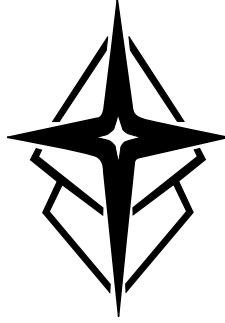
Muhafız Denizi

MEDARDA YASASI

Medarda her şeyden önemlidir.

*Kıvrak bir zekâ
keskin çelik kadar
kıymetlidir.*

*Bir Medarda
kendi yolunu
çizer.*

Bir Medarda onuruyla dövüşür.

Kısım I

Giriş

Ambessa Medarda katarını tutan yumruğunu sıktı. Güney sahili- nin kayalık kıyısında Raxii kabilesinin savaşçılarının büyükbaba- sı Menelik'in birlikleriyle savaşmasını izlerken binek hayvanının üzerinde tüm ağırlığıyla oturuyordu. Çarpışan silahların sesleri ile ölen erkek ve kadınların iniltileri çalkantılı denizin gürlemesiyle uyum içindeydi. Belirginleşen karnının tuhaf sıcaklığına elini koy- du. Farklı bir tür savaş vermek için eve, Rokrund'a dönmüştü.

Raxii, Noxus İmparatorluğu kurulduğunda ona katılmayı red- deden eski Noxii kabilelerinden biriydi. Kimin hak iddiasının daha güçlü olduğunu söylemek zordu; Ambessa'nın ailesi yüzyıl- lardır bu topraklara hükmediyordu. Dağlarda yaşamalarına rağ- men Raxii kabilesi de kendi hak iddialarını ortaya koymuştu ve açıkça bu anlaşmazlığı nasıl çözeceklerine karar vermişlerdi. Öyle de yapacaklardı. Noxuslular gibi. Rokrund, Ambessa'nın eviydi. Bunu başarmak için bir orduyla savaşmak zorunda kalsa bile ikin- ci çocuğu, Rokrund duvarlarının dışında doğmayacaktı.

"Kurt Biçicileri!" Ambessa katarını başının üzerine kaldırdı ve arkasındaki savaşçı birliği hazır olduklarını haykırdı. Kurt Biçici- leri, Noxus'un dört bir yanındaki arenalarda savaşırken gördüğü en güçlü savaşçılardan oluşan, Ambessa'nın en değerli savaşçı bir- liğiydi. Raxii kabilesi önlerindeki Menelik'in savaşçı birlikleriyle o kadar meşgul olacaktı ki kuzeyden inip onları denize süpürecek orduyu göremeyecekti. "Kapılarımızın tutulduğunu görmek için uzun bir yol yürüdük. Şimdi gelin ve onları açın!"

Binek hayvanlarını engebeli tepelerden aşağı sürdüler, hayvan-

ların toynaklarının gürültüsü okyanusun sesini bastırmaya yetiyordu.

Karşılaştığı ilk Raxii iki eliyle tuttuğu bir baltayla ona doğru geldi ve eyerden aşağı düşürmek için belden yukarısını hedef aldı ama Ambessa'nın atı yana çekilerek darbeyi savuşturdu. Ambessa adamın kollarından birini kestiğinde adam çığlık atarak silahını düşürdü. Kan püskürürken adam tekrar bağırması olabilirdi ama Ambessa çoktan gitmişti.

Zaman öyle yavaşladı ki Ambessa sanki hep burada, bu kırmızı çamurda, kesik kesik nefes alarak, sırtı ağrıyarak kalmış gibi hissetti. Bir noktada atından çekilip indirildi ama hayvan öldürülürken kendini kurtardı. Karnının ağırlığını uzun süre taşıması zordu. Her adım giderek daha büyük bir mücadeleye dönüşüyordu. Yüzündeki kesikten akan kanla sağ gözü yanıyordu ama silmek için uzanamıyordu. Gözünü sıkıca kapattı ve sağlam gözüyle etrafına baktı.

Döndüğü anda arkasındaki hava akımını hissetti ve yeni rakibiyle yüzleşmek için dizlerinin üzerine çökerek eğildi. Öfkeyle dişlerini gösteren, kaslı kollarıyla mızrak tutan bir kadın. Ambessa da kendi öfkesiyle mücadele ediyordu. Bunca yolu evinin başkasının eline düşmesini izlemek için gelmemiştir.

Kendini ayağa kaldırdı ve sıçradı.

Kadın görüldüğünden daha hızlı ve bir o kadar da güçlüydü, Ambessa'nın katarının darbesini savuşturdu ve uzaklaştı. Mızrağının sapını çevirip Ambessa'nın bacaklarını hedef aldı ama Ambessa çoktan harekete geçmiş, vurmaya hazır şekilde kolunu geriye çekmişti ki-

Acı kolunu yan tarafına sabitledi. Etrafına bakındı ama gözündeki kan hâlâ görüşünü engelliyordu. Eğer bir Medarda olmasaydı Ambessa o anda ilk kez korku hissedebilirdi.

Bunun yerine, mızraklı kadının gelen darbesini savuşturmak için katarını kaldırdı, onu ve okunu sol omzuna isabet ettiren arbalet kullanan adamı görene kadar yana kaydı. Artık o kolunu kaldıramıyordu. Ama adam silahına yeniden ok yerleştiriyordu ve bu da hâlâ zamanının olduğu anlamına geliyordu.

Mızraklı kadının savunmasını yarmak için koştı ve bu sefer Ambessa geçmeyi başardı. Katar onu delip geçtiğinde kadının nefesi kesildi. Ağzı sanki Ambessa'nın ona yaptığı şeye itiraz edecekmiş gibi açıldı. Ölümüne itiraz edilmezdi. Ambessa bıçağını kadının bedeninden çekip çıkardı ve ölmekte olan kadını yere itti.

İkinci ok yan tarafına çarpmadan önce rüzgârın ışığını duydu.

Bebeğim. İlk düşüncesi buydu. Sonra acı geldi. Ambessa'nın omzundaki acı, yan tarafının parçalanmasının ıstırapıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi. Ok derine saplanmıştı. Yine de katarını tekrar kaldırdı. Ancak bir sonraki adımında sendeledi. Dizleri boşalıp yere düştü. Elleriyle düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı ama bu sefer de yaralı omzu onu yüzüstü bıraktı. Karnının üzerine düşüp sırtüstü yuvarlanırken çığlık attı.

Her nefes ıstıraptı. Dünyada yeterince hava yoktu.

Ambessa görüşü daralırken uyanık kalmak için mücadele etti ama etrafındaki dünya kapanıyor, karanlığa gömülüyordu. Yanında, öldürdüğü kadın gri gökyüzüne bakıyordu. Tıpkı Ambessa'nın yakında yapacağı gibi.

Sonra kadının yerine bir kurt gördü, burnunu yere eğmiş onu inceliyordu. Kindred'ın habercisi.

Onun için gelmişti.

Ambessa karanlığın içinde ilerliyor – artık terk ettiği savaş meydanında değil. Üzerini kaplayan pisliği siliyor – bunu sadece doğumdan sonra dışarı atılan plasenta olarak tanımlayabilir ama bunun doğumun tam tersi olduğunu biliyor. Kalın taş bloklardan oluşan bir yolda yürüyor. Etrafında aynı siyah taştan geniş sütunlar yükselirken oda kırmızı bir parıltıyla dolu. Duvarlara şekiller oyulmuş olsa da hiçbirini anlaşılmaz değil. Nerede olduğunu bilmeseydi de ne yaptığını biliyor: Bekliyor. Ama neyi? Hayır, diye düşünüyor, kimi.

“Merhaba?” diye sesleniyor. Kimse cevap vermiyor. Sesi yankılanmıyor.

İleride karanlık hafifçe aydınlanıyor. Uzakta bir taht görüyor, tahtın üzerinde de biri oturuyor.

Yeniden, “Merhaba!” diye sesleniyor. Ancak tahttaki kişi cevap vermiyor. Ambessa tahta ve üstünde oturana doğru yaklaşırken kimse onu durdurmuyor.

Aniden sol tarafındaki taş patladığında Ambessa kendini korumak için çömeliyor. Ne var ki ortada savaşacak bir düşman yok. Ambessa’nın etrafında havada asılı duran molozun arasında bir insan silueti var, moloz yığını insan siluetinin de etrafında asılı duruyor – hayır, birden çok insan siluetinin etrafında asılı duruyor. Ambessa kendini onların arasında, onların ortasında görüyor.

Kendini, kendinden azade bir şekilde izliyor. Bu diğer Ambessa’nın, başkalarıyla dolu bir odada dans ederken bedeninin hissine, gücüne, güzelliğine, arzularına kapılmasını ve etrafındaki-lerin de bu güzel açlığa kapılmalarını izliyor. Beden bunun için var; Ambessa da bundan ibaret. Ayakları onu daha da yakınlaştırıyor. Onlara katılmak istiyor. Elini uzatıp–

Hayır.

Onun burada olmasının nedeni bu değil. Bir parçası bunu biliyor. Bir kayıp sancısı hissediyor. O hayat artık geçmişte kaldı. O beden de. Artık nerede olduğunu biliyor. Volrachnun. Kurt’un ölümünden sonra büyük savaşçıları götürdüğü yer.

Ellerini yüzünün önünde tutuyor. Ellerini bu yarı karanlıkta görebildiğinden daha kolay bir şekilde hissedebiliyor. Onların kesinliklerini. Onların gücünü. Elleri hâlâ ona ait.

Ambessa kendi mest olmuş görüntüsüne arkasını dönerek, “Sen kimsin?” diye sesleniyor. “Benden ne istiyorsun?”

Adımlarını hızlandırıyor, tahta yaklaşmak için yarı koşuyor. Bu arada tek dileği bir silahının olması. Elleri hâlâ onun ama kendini çıplak, silahsız ve zırhsız hissediyor. O çıplak.

Ve sonra, bu rüya benzeri ölüm dünyasının mantığına itaat edercesine, Ambessa’nın üzerinde bir anda giysiler beliriyor: bir omzundan aşağı sarkan bir kuşak, karnını açıkta bırakan bir göğüs zırhı ve altın kalça korumaları olan bir savaş eteği.

Tahtta amacını bulacağını biliyor. Devam ediyor... ve başka bir sahneyle ilerleyişi yine kesintiye uğruyor: Bu sahnede genç bir Ambessa, bir çocuk, kollarında bir kuzu tutuyor. Daha önce bir kuzuyu bu şekilde taşıdığını hatırlamıyor ama yine de sahnede tanıdık gelen bir şeyler var. O versiyonu çok genç, çok masum... En son ne zaman bu kadar masum olmuştu? Bilmiyor ve bunun için ağlıyor; içindeki bu boşluk düşmüş bir dışın arkasında bıraktığı yer gibi.

Kendisinin bu daha küçük hâline doğru bir adım atıyor ve sadık ejder köpekleri Quench ve Temper'ın da orada olduğunu görüyor. Nereye giderse gitsin, ölene kadar peşinden gelmişlerdi. Bu kayıp daha elle tutulur bir şey – bu acıyı doğrudan hissedebiliyor; onunla birlikte gelen acı da öyle: Başka bir arkadaşın, şimdi burada olabilecek bir arkadaşın kaybı.

Ambessa onu aramak için dönüyor ama bunun yerine tahtı yeniden görüyor. Taht daha yakın ama hâlâ üzerinde oturan kişiyi göremiyor. Ve elleri artık boş değil. Zırhı gibi altın renginde iki yarımaya şeklinde kılıç loş odada parlıyor.

Kaşlarını çatıyor. Zırh. Silahlar. Savaşacak hiçbir şey yokken tüm bunların ne anlamı var? Artık tetikte; tahta daha dikkatli bir şekilde yaklaşıyor.

Yolculuğun kısa sürmesi gerekiyordu ama Ambessa'nın yolculuğu, tanıdığı ve tanımadığı anlardan oluşan kendi görüntüleri tarafından tekrar tekrar kesintiye uğruyor.

Ölü bir kadının kılıcını tutan, savaş meydanındaki genç bir Ambessa.

İlk çocukları Kino'yu göğsüne bastıran Ambessa ve Azizi.

Etrafları ejder köpekleriyle çevrili Ta'Fik ve Zoya.

Etrafları ejder köpekleriyle çevrili Ta'Fik ve Ambessa.

Bir yanında genç bir kadın, diğer yanında genç bir adamın olduğu, büyük bir sandalyede oturan yaşlı bir Ambessa.

Ambessa ve aynı genç kadın birbirlerine saldırmaya hazır şekilde karşı karşıya.

Geride bırakması gereken, yaşanmış ve yaşanmamış koca bir hayat. Ambessa geçmişinden ve gerçekleşmeyecek geleceklerinin imge-

lerinden uzaklaşıyor. Gerçekleşmeyecekler, gerçekleşemezler çünkü o öldü.

Tahta çıkan basamakların dibinde duruyor.

Boynunu yukarı doğru kaldırıyor. Şaşırmaması gerekir ama yine de şaşıyor.

Yukarıda, tahtta oturan kişi kendisi.

Ambessa gururla kabarıyor. Bunu ona yığitliği kazandırmıştı. Kaidenin ilk basamağına doğru adımını atıyor ama çıplak ayağı olduğu yerde kalıyor.

“Bunu hak etmelisin.”

Ses hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyor, kulaklarına baskı yapıp zihninde yankılanıyor. Aynı anda iki ses, derin ve yüksek, nazik ve güçlü bir şekilde konuşuyor.

“Nasıl?” diye soruyor.

“Sence nasıl?”

Gölgelerin arasından iki toynağı üzerinde yürüyen bir yaratık ortaya çıkıyor. Yeleli başını eğip araştırmacısına onu kokluyor. İki bir kurdunki gibi dik, ikisi çenesine sarkan dört kulağı var.

Kindred.*

“Savaştaki yerimi hak ettim, değil mi?”

Bu belki küstahlık olacak ama taht da tam karşısındaydı. Ambessa şu anda Volrachnun'daydı. Kendini kanıtlamak için daha ne yapması gerekiyordu?

“Volrachnun'daki yerini hak ettin,” dedi ikiz sesler. “Ama efsane-deki yerini hak ettin mi?”

Bir nesne uzatıyorlar; ikiz seslerin arasında havada süzülen ve dönen, üç başlı bir kurt.

Ambessa nesneyi almak için uzanıyor ama Kindred tek bir hareketle nesneyi onun ulaşamayacağı bir yere çekiyor.

“Sınavlarını geçmelisin.”

Ambessa sabırsızlanıyor. “Karşıma çıkardığınız her sınavı geçeceğim.”

Ve Kindred'in gülümsemek için bir yüzü olmasa da Ambessa yarattığı eğlendiğini hissediyor.

---

* Kindred kelimesi, İngilizcede “akraba” ya da “türdeş” anlamlarına gelir. –yhn

Birdenbire Ambessa kendini her tarafı çıkıntılar ve kaidelerle çevrili büyük bir arenada buluyor ve bu çıkıntılarda da seyirciler oturuyor. Silahlarını, zırhlarını görüyor. Onlar Ambessa'nın hem seyircileri hem de rakipleri. Hiçbiri ona doğru hamle yapmıyor olsa da Ambessa bunun doğru olduğunu biliyor.

Arkasından gelen, metalin hareket ederken çıkardığı sesi duyuyor.

Altın bir kalkanı olan büyük bir savaşçı Ambessa'nın önünde duruyor. Omuzlarını ve göğsünün üst kısmını saran altından zırh dışında göğsü çıplak. İkiz ejderan eldivenler, baldır zırhları, çizmeler, miğfer: Hepsi altından. Taze kan renginde bir pelerin. Burası kahramanların diyarı. Ambessa bunu düşündüğünde kendini yetersiz hissediyor.

Taht görünmüyordu ama Ambessa durumu anlamıştı.

Bunu hak etmelisin, diyor ses. Sesler.

Ambessa, kalkanlı savaşçıya doğru koşuyor ve yarım kılıçla-ryla ona saldırıyor ama Kalkanlı birden arkasında beliriyor. İterek Ambessa'yı yere düşürüyor.

Kalabalık onun kanı için, Kalkanlı'nın kanı için, herkesin ve her şeyin kanı için haykırıyor ve Ambessa da bunu onlara verecek çünkü beden bunun için var; Ambessa da bundan ibaret!

Ambessa, Kalkanlı'nın mızrağından kaçınıyor ve tekrar tekrar saldırıyor; her darbesi bertaraf edilip her bertaraf bir karşı saldırıya dönüşüyor. Bir anlığına kendisinin ve bu efsanevi savaşçının denk olduklarını düşünüyor.

Ama kendisini tebrik edecek zamanı yok. Kalkanlı miğferini yüzüne çarptığında Ambessa sendeleyerek geri çekiliyor. Kalkanlı'nın mızrağıyla indirdiği bir diğer darbeden, mızrağın altından yuvarlanarak kurtuluyor ve geç de olsa karnının yuvarlanmasına izin verecek kadar küçük olduğunu fark ediyor. Çocuğu nerede? Bunu da düşünmeye zamanı yok. Gökyüzünden inen bir yıldırım gibi Kalkanlı'ya saldırmak için havaya sıçrıyor.

Adam Ambessa'yı yakalayıp onu gök gürültüsü gibi bir ses çıkaracak şekilde yere fırlatıyor. Ambessa'nın silahı elinden kayıp gidiyor.

Bu ölüm mü? diye düşünüyor. Çünkü tezahürat var. Tezahüratlar ağıt gibi, ağlama gibi geliyor kulağa. Antrenman sahasında büyükbabası Menelik'in ona, kalk! derken kullandığı sesi gibi.

Biri onu izliyor. Sesleri büyükbabasının sözlerini tekrarlıyor.

Kalk.

Ambessa sırtüstü yatarken Kalkanlı'ya bakıyor. Adamın yüzünü göremese de kayıtsız bakışını hissediyor. Yaralı olmasına rağmen Ambessa karnının üstünde yuvarlanıyor.

Daha işi bitmemişti.

Kendini bir kez daha yerden kaldırıyor. Yarımay şeklindeki kılıcını eline alıyor. Dizinin üzerinde doğruluyor. Ambessa'nın hayatı boyunca aldığı her yara şimdi açılıp yeniden kanarken Kalkanlı, yanında daha fazla savaşıyla Ambessa'nın etrafını kuşatıyor: Çifte kırmızı hançeri ve altın göğüs zırhı olan bir kadın suikastçi; fısıldayan bir kolu ve siyah kuzgun tüylerinden bir pelerini olan, altın omuzlukları parlayan sert bir adam ve daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası. Hepsi ona doğru geliyor.

Daha işi bitmemişti. Ayağa kalkıyor. Onlara doğru dönüyor.

Ambessa'nın ancak saygı olarak yorumlayabileceği bir baş hareketiyle Kalkanlı silahını indiriyor. Altın kalkanı geri çekiliyor.

"Bu da ne?" diye soruyor Ambessa.

Kalkanlı cevap vermiyor. Kahramanların hiçbirisi cevap vermiyor. Bu yüzden Ambessa onlara doğru adım atıyor–

–ve tahta doğru bir adım daha atıyor. Ansızın kendini taş ve anılarla dolu o karanlık odada buluyor.

Taht yeniden boş ve Ambessa ona doğru tırmanırken orada, kendisi ve taht arasında, yine Kindred'i buluyor.

"Sınavını geçtim. Kahramanların geçmeme izin verdiler."

"Bir sınav," diyor Kindred. "Uzun zamandır öldürmeye istekli olduğumu biliyorduk Ambessa, Medarda klanının savaş lideri. Sınavların bitmedi!" Sesler birbirine karışıp büyük bir çılgılığa dönüşüyor, uyumlu ve uyumsuz bir şekilde dönüşümlü olarak yankılanıyor.

Ambessa ürperip ellerini kulaklarına bastırıyor.

Karanlığa doğru, "Sınavlarınızı geçeceğim!" diye bağıyor.

Ve aniden artık karanlıkta değil. O karanlık salonda bulunduğu na dair tek ipucu bir yankıydı:

"Başkalarının kanını dökeceksin ama kendi kanını, kendi canını, kendi kalbini kurban eder misin?"

Arkasında Kindred'ı bulmak için dönüyor ama yaratık orada yok.

Önündeki yol, çöl güneşiyle parlak ve yanıyordu ve insanlar, insanlar, bir sürü insan – yüzlerinde maskeleriyle Ambessa için ağlıyorlardı. Şarkı söylüyor, ağlıyor ve çılgılık atıyorlardı ve Ambessa kederlerini hissedebiliyordu ama hepsi de kederli değildi, bazıları yırtık pırtık gezgin pelerinlerinin altındaki bacıklarını ve kollarını vahşice savurarak etrafını sarıyor. Onların bıraktıkları alan dışında Ambessa için yer yok artık, bu yüzden bu alanın içinde, onların götürdüğü yere gidiyor. Tam tepesinde, gökyüzündeki davulcular adımlarının ritmine uygun bir şekilde enstrümanlarını çalıyor.

Kollarında altından bir kuzu tutuyor. Kuzu sert ve soğuk, birçok parçadan oluşuyor. Bunda tanıdık bir şeyler var.

“Bu ne?” diye soruyor. Nereden çıktı?

Cevap yok, sadece onun değerli olduğu, kendisine ait olduğu ve ne olursa olsun onu koruması gerektiği hissi vardı.

Ambessa ne aradığını bilmeden ilerlemeye çalışıyor, gözleri olmayan yüzleri, mavi tenleri, göğsüne bastırıldığı kuzuyu yutacak kadar geniş ağızları olan ve ona feryat eden yaratıkları itiyor. Bu parlak, kör edici çölde etrafındaki keşmekeşten kendini korumak için, kuzuyu korumak için başını eğiyor.

Korkuyor. Ambessa uzun zamandır böyle bir korku hissetmemişti.

Onu bana ver.

Sözcükler aklında beliriyor ve Ambessa, kuzuya daha sıkı sarılıyor.

Bırak onu.

Başını iki yana sallayıp, “Hayır,” diye fısıldıyor.

Cüppeleri içindeki çılgılık atarak yas tutanlar, Ambessa dizlerinin üzerine çökene kadar ona yaklaşmaya devam ediyorlar. Kollarındaki kuzu titriyor gibi görünüyor. Onu nasıl bırakabilir ki? Kendisinin bir parçası o. Kendisine ait. Metalden yapılmış olmasına rağmen, geniş koyu gözleri sıcak ve davetkâr. Onun korunması gerekiyordu.

Ama Kindred'ın son sorusunun yankısı ona geri geliyor.

Kurban.

Ambessa kuzuyu havaya kaldırıp bırakıyor.

Kuzu yukarı doğru süzölmeye başladığı anda, Ambessa bunu yapmamış olmayı diliyor. Kuzu onun, hepsinin üstünde yukarı yükseliyor. Artık ulaşamaz. Onu asla geri alamayacak. Güneş Ambessa'nın tenini daha fazla yakmaya başlıyor. Giydiđi beyaz örtüler onu koruyamıyor. Dans eden yol göstericiler daha da çılgınca hareket ederek onu çevreliyorlar. Davul sesleri kalp atışlarını bastırıyor. Ağlayan, açık ağızlar Ambessa'nın çığlıklarını bastırıyor.

Kuzu, çok başlı kurdun ağızına doğru yükseliyor. Bu kurdu hatırlıyordu Ambessa. Kindred'in önünde dönen, ona sunulan semboldü. Eğer onu kurtarmazsa kuzu yutulacak.

Bırak onu.

Ama yapamam, diye düşünüyor.

Yapmalısın.

Sonrasında kuzu artık gitmişti; kurdun birden çok başı dişlerini gösteriyor ve kuzu yutulurken Ambessa çığlık atıyor, kendisi için yas tutanlar gibi çığlık atıyor, tırnaklarını kendi yüzüne geçirip tenini kanatıyor ama umursamıyor. Bir şey gitti, biri gitti, bildiği her şey–

“Bir kurban,” diyor Kindred'in ikiz sesleri.

Ambessa yeniden Volrachnunun karanlık salonunda, Kindred'in karşısında ve Kindred, ona en çok istediği şeyi sunuyor. Ambessa o şekilsiz, dokunulmaz olan şeye doğru uzanıyor... Bedeli ne olacak?

“Bedelini ödeyeceğim,” diyor Ambessa. Bedeli ne olursa olsun, onu ödeyecek.

Elini çok başlı kurdun üstüne kapıyor ve kan kırmızısı bir ışık, çatlaklarından ateş püsküren bir volkan gibi damarlarını yakıyor. Acı veriyor. İşkence ediyor.

Kindred'in ışığı içinden geçerken Ambessa çığlık atıyor ve yarattığın ona gerçekte ne sunduğunu ilk kez idrak ediyor. Bir olasılık. Bir gelecek: Taştan tahtta yanında bir kılıçla oturuyor. Bu onun kaderi; geri dönerse, ona sahip olabilir.

Ya da ölebilir. Burada, kahramanlar diyarındaki yerini alabilirdi. Kalkanlı'nın yanında, bir efsaneye yakışır bir zırhın içinde, altından aslan maskesiyle, beyaz saçları dalgalanan bir yele gibi dökülürken ve boynunda altın bir boyunlukla arenada durabilir. Bu savaşçılar onu takip eder ve o da onları şampiyonların avına yönlendirir. Seçilmişlerin avına.

Hep istediği şeydi buydu – bir kurt gibi ölmek. Volrachnun'a layık olmak ve işte buradaydı; bu, ona sunulmuştu.

Hak etmişti.

Onlarla birlikte –karnında bir zonklama hissi, bir sıcaklık– bu kahramanlar ülkesinde at sürecektir –karnı düz ama bu doğru hissettirmiyor– Kurt'un sınavlarını geçmiş olanlarla sonsuza dek yan yana olacak –ışık, beyaz ışık ve zonklamayla birlikte kramp gibi bir spazm geliyor– zaferi çoktan kesinleşmiş; burada, Volrachnun'da–

Ambessa güzel ve korkunç bir rüyadan nefes nefese uyandı. Uzakta bir kurdun kuyruğunun kıyıya doğru yayılan sisin içinde kaybolduğunu gördüğünü sandı. Başka bir acı dolu spazmda karnına uzandı. Bir kasılma. Onu vuran arbalet yayının okunu buldu – *beni öldüren?* Okun başının kenarlarını yokladı. Derindeydi ama okun başının dikenli olduğunu sanmıyordu. Rüyanın devam eden etkisi ona dişlerini sıkarak acıya karşı koymak için güç verdi ve Ambessa bir inlemeye oku çıkardı.

Rokrund Kalesi'ne geri dönmeliydi. Bebek geliyordu.

Ambessa bir çabayla kendini ayağa kaldırdı. Karnını bir eliyle destekledi, diğer eliyle yarasına bastırdı ve kayalık kıyıda, dağılmış cesetlerin arasından ilerlemeye başladı. Denizin kükremesi savaşın bitmesiyle durmuştu. Kimin kazandığını zar zor anlayabiliyordu; her iki taraftan da ölenler birbirine karışmıştı ama kalenin duvarları hâlâ ayakta idi.

Orada olduğundan emin olduğu kurda dair herhangi bir iz görmek için omzunun üzerinden baktı. Rüyası sadece bir rüya olmak

için fazla gerçektir. Rüyanın büyük bir kısmı şimdi bulanıklaşmıştı ama bir şeyi hatırlıyordu: Kara bir tahtta oturuyordu, bir yığının tepesindeki – ne yığınının? Taş? Ceset? Bunu bilmiyordu. Ama o tahtı kanla, kendi bedeninin ve yoluna çıkanların kanıyla hak ettiğini biliyordu. Kurt ona bu hediyeı vermişti ama bunda bir taahhüt hissetmişti–

O senindir – eğer alabilirsen.

Birinci Bölüm

On Beş Yıl Sonra

Ambessa katarını Binan bölük komutanının bedeninden çıkarıp ayağa kalktı. Ölü adamın kanı Ambessa'nın silahından aşağı süzülerek adamın deri zırhına damlıyordu. Bu adam, Ambessa buraya geldiğinde ona meydan okuyan askerdi. Adam, Kumangra yakınlarındaki bu kale-sarayda askerlerine, Binan ailesinin diğer sadık askerlerine emirler yağdırırken miğferindeki tüy rüzgârda dalgalanıp bir anlığına güzel bir renk geçişi oluşturmuştu. Şimdi ise o tüy hareketsizdi ve tek renkti: Botların çiğnediği bir savaş meydanının kızıl-kahverengisi.

Teslim olması gerekirdi.

Bunun yerine, hayatını ve komutasındakilerin hayatlarını Ambessa'nın kaçınılmaz fethine karşı boş yere harcamıştı. Artık Ambessa'nın Doğu'da bir bölgesi vardı ve muhtemelen, sadece muhtemelen – Binan ailesi aracılığıyla Ionia'yla bir bağlantısı. Ambessa bir gün Medarda klanının maderşahı olduğunda, Darkwill'in ona borçlu olmasını istiyordu. Darkwill'e sunabileceği şeyleri ona erkenden gösterecek, böylece ne kadar vazgeçilmez olduğunu anlamasını sağlayacaktı. Ve ondan sonra, belki de... Ambessa uzak gelecekle ilgili düşünceleri bir kenara itti. Hâlâ ilgilenmesi gereken şimdiki zaman vardı.

Etrafında, savaş birliği bölük komutanlarından daha zeki olan hayatta kalanları topluyordu. Askerleri bir araya getirip sarayın dışındaki yemyeşil çimenlerde bağladılar. Saraya giden sarı-kahve-

rengi taştan yol birçoğunun korkuyla izlediği cesetlerle doluydu. Ancak çoğu, gözleriyle Ambessa'yı takip ediyordu.

Sarayın kendisi bir binadan çok bir ormana benziyordu, ağaçlarla çevriliydi – bunlar ne Ambessa'nın Rokrund'daki evinin yakınındaki dağlardan aşına olduğu çamlardı ne de ordularıyla geldiği Bel'zhun'daki palmiyelerdi. Buradaki ağaçlar sarkan devasa şeylerdi, âdeta her şeyi yutan sarmaşıklarla kaplıydı.

"Ambessa." İkinci komutanı Rictus, genç bir kadını kolundan tutmuş, ona doğru sürüklüyordu. Yüzündeki piercing'lerden düz diskler ve siyah kordonlar sarkıyordu. Kadın korkmuştu ama adam nazik davranıyordu.

Ambessa kızın kocaman gözlerine baktı. "Sen Binan ailesinden misin?"

"Evet," dedi kız. "Binanlı Leydi Mion."

Ambessa'nın kaynakları Binan topraklarını yemyeşil ve bereketli olarak tanımlamıştı. Egzotik meyveler Noxus'un geri kalanında iyi satardı, hem konumu da Piltover'ın kanal vergilerinden kaçınmak için mükemmeldi. Binan ailesi köklü, zengin bir aileydi ama Ambessa'nın henüz bilmediği sebeplerden dolayı bir süre önce Ionia'yı terk etmişlerdi. Bunun sebebini öğrenmek için zamanı olacaktı.

"General Medarda!" Tiz bir ses aralarındaki bu ânı bozdu. Haberci, Ambessa'nın önünde kayarak durdu; bir eli dizinin üzerindeydi, diğer elindeyse mühürlü bir mektup vardı. "Bel'zhun'dan acil."

Ambessa bu kesintiden dolayı haberci kızı tamamen savaş birliğinden çıkarmaya hazırdı ama son kısım onu durdurdu. *Bel'zhun*. Kızı buradaydı, onun yanında güvendeydi ama oğlu Kino, babası Azizi'yle beraber oradaydı ve bazı ticaret anlaşmalarıyla ilgileniyordu. Mektup, dört keskin ucu rehberliği temsil eden Medarda yıldızıyla damgalanmıştı. Rictus ve Leydi Mion'a şöyle bir baktı. Kız olduğu yerde titriyordu. Ambessa onlara sırtını dönüp mektubu açtı.

Hızla mektubu şöyle bir taradı ve nefesinin kesildiğini zar zor saklayabildi. Mektubu yeniden, daha yavaş bir şekilde okudu ve karnında garip bir düğüm hissetti. Mektubu katlayıp haberciye geri verdi.

“Eşyamın yanına koy.” Ambessa’nın sesi ona ihanet etmedi.

Leydi Mion’a döndü.

“Ailenin geri kalanı nerede?”

“Babam öldü ve annem yaşlı. Kız kardeşim bakıyor ona,” dedi. Sesi yumuşak olsa da dudaklarını sıkıca kapatmıştı. “Mülkleri tek başıma yönetiyorum.”

“Ayrıca... tutsaklar da vardı.” Rictus’un duraksaması ağırdı.

Ambessa, “Beni onlara götür,” demeden önce bakışlarını bir an daha kızın üzerinde tuttu.

Rictus soylu kadını iki askere teslim ettikten sonra Ambessa’yı saraya götürdü. Bu yeni bir yapı değildi; Binan ailesi nesillerdir burada yaşıyordu. Binan’ların taş binanın içinde yetiştirdiği ağaçlardan bazıları Ambessa’dan bile yaşlı olmalıydı. Geçtikleri odalar genelde ilgi çekici değildi; büyük hazineler yoktu, ancak bir kütüphane veya bir kişinin çalışma odası olabilecek kitap ve parşömenle dolu bir oda vardı ve Ambessa, bunların Bel’zhun’a taşınmasını emretmeyi aklına not etti. Rictus onu, sarayın geri kalanını aydınlatan kıvrımlı apliklerin aydınlatmadığı bir koridorun sonunda durdurdu. Kapı çoktan kolundan kırılmıştı. Birisi –Ambessa’nın askerlerinden biri– kapıyı tekmeleyerek açmıştı.

Bağlarına yaslanmış bir grup vastaya oturuyordu; bazıları’nın kürkü kirliydi, bazıları’nın tüyleri cansızdı veya pulları mattı. Ambessa’nın burnu berbat kokudan dolayı seğirdi. Uzun zamandır burada tutuluyor olmalıydılar. Ambessa içeri girerken onu dikkatle izlediler. Özellikle biri, rahatsız edici kare gözbebekleriyle Ambessa’yı diğerlerinden daha dikkatli bir şekilde izliyordu.

Ambessa, ona doğru başını salladı. “Sen. Burada ne yapıyorsun?”

“Binan’lar bizi esir aldı,” diye hırladı, fırsatı olsa bir Binan’a toslayacakmış gibi boynuzlu başını eğdi.

Ambessa, Rictus’la bakıştığında adam devasa omzunu silkti. “Neden?”

“Çünkü İonialıların evlerimizi işgal etmesinden bıktık.”

Ah. Ambessa anlamaya başladı ve bu anlayış, beraberinde bir olasılığın heyecanını getirdi. Özellikle de ailenin başına geçmesi beklediğinden çok daha acı verici bir şekilde yakınken.

“Seni serbest bırakırsak Noxus’a bağlılık yemini edeceksin.”

Vastaya yutkundu ve daha dik oturdu, kısa kuyruğu hâlâ gerginlikle kabarık olmasına rağmen sabitti. “Noxus’la bir anlaşma yapacağız.”

Ambessa gözlerini kıstı. “Evet?”

“İonialılar, vastayaların büyülü ormanlarını yok ediyor. Topraklarımız zayıfladıkça biz de güçsüzleşiyoruz. Elimizde hiçbir şeyimiz kalmadı. İonia’da birkaç Binan adam beni şey yapmaya çalışırken yakaladı–” Tüylü başını iki yana sallarken ağzı tiksintiyle büküldü. “Kabilelerimiz karşı koymaya çalıştı ama bize... bir şeyler oluyor. Biz eskiden olduğumuz kadar... güçlü değiliz. Sayımız daha az. Ama Noxus gelirse onları devirmemize yardım edebilir. Bizim olanı geri alabilir ve onu koruyabiliriz.”

“Noxus’u İonia’ya mı sokacaksın?” Ambessa adaların ne kadar aşılmaz olduğunu biliyordu; söylentilere göre toprağın kendisi canlıydı ve her türlü istilacıya karşı savaşıyordu. Bu duyulmamış bir şeydi, en cesur ve deneyimli askerleri bile tedirgin etmeye yetecek kadar ham bir büyüydü.

“Eğer evlerimizi almamızı sağlayacaksa.”

Ambessa başını yavaşça onaylarcasına salladı. İonia. Denizin ötesindeki bakir adalar, Darkwill’in erişemeyeceği kadar uzaktaki baştan çıkarıcı meyve. Darkwill’in en büyük arzusu. Ambessa’nın keşif grupları ona bir zamanlar İonialı olan bir aileden bahsettiğinde Ambessa buraya gelmişti. Rokrund’da öldüğü –neredeyse öldüğü– o gün gördüğü görü zihninde büyük bir yer kaplıyordu. Evden gelen mektup bu görüyü daha da mühim hâle getirmişti. Darkwill bunu öğrenmekten fazlasıyla memnun olurdu ve Ambessa, Darkwill’in yerine Medarda ailesinin başına geçtiğinde bu görüye çok daha yakın olacaktı.

“İyi. Seni Yüce General Darkwill’e götüreceğim ve sen de Noxus’a bağlılık yemini edeceksin. Seni eve götüreceğiz.”

Ancak bunların herhangi birini yapmadan önce Bel’zhun’a geri dönmesi gerekiyordu.

Menelik yaralandı, Ambessa.

İyileşmesi pek mümkün değil.

Hemen geri dön.

Büyükbabasının vârisini belirlemekten başka seçeneği olmaya-
cağı Bel’zhun’a geri dönmesi gerekiyordu. Bu da Ambessa’nın ken-
di vârisini hazırlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Ambessa sarayın ana salonunda durdu ve ortada, bir kaidenin
üzerinde yükselen büyük sandalyeyi inceledi. Ana salon loş ve ka-
ranlıktı, pencereler güneşin doğarken yaydığı parlak ışınları engel-
lemek için perdelerle kapatılmıştı ve taş sütunların yanında yerden
tavana kadar ağaçlar yükseliyordu. Tahtın kendisi kırıktı, solgun
ve damarlı taş yüzeyinde bir kan izi vardı.

“Rictus. Mel nerede?”

“General, o... bazı Binan’larla konuşmayı huy edindi.” Sanki
bunu durdurması gerekip gerekmediğini sorarcasına bir kaşını
kaldırdı.

Ambessa iç çekti. “Onu çağır. Ve Leydi Mion’u hazırla.”

Mel’in ölümü öğrenme zamanı gelmişti.

Ambessa sarayın dışından, görülmeden Mel’in taht odasına girme-
sini ve yıkımı görmesini izledi. Rokrund’un uzmanlığı olan kara
barutla taştan iri parçalar kopmuştu. Duvarlara, sütunlara, zemine
kan sıçramıştı. Ancak ağaçlara dokunulmamış gibi görünüyordu.
Kız her şeyi dikkatle inceledi. On beş yaşındaydı; bu dersi alması-
nın zamanı çoktan gelmişti. Ambessa yalnız kalması için kıza kısa
bir an verdikten sonra kızın arkasından taht odasına girdi.

Mel, birinin yaklaştığını duyunca arkasına döndü.

“Ben on yaşımdayken,” dedi Ambessa, “büyükbaban beni Hilde-nard Savaşı sonrasında savaş meydanına götürdü. Ölenlerin üstünden aldığım her kılıç için bana bir altın sikke teklif etti. Çeliğe ihtiyacımız olduğunu söyledi.” Gevşek taşlar bir sütundan aşağı kaydı. “Ama bu-nun bir yalan olduğunu biliyordum. Ölümü öğrenmemi istiyordu.”

Mel kaşlarını çatı. “Kino savaşın idari bir başarısızlık olduğunu söylüyor.”

Ambessa öfkeli homurtusunu bastırdı. “Kardeşin her şeyi ko-nuşarak halledebileceğini düşünüyor. Kendini kurtların arasında bir tilki zannediyor. Ama şunu unutma çocuğum, bu dünyada ayakta kalmak istiyorsan *hem* tilki *hem de* kurt olmayı öğrenmeli-sin.” Mel bunu düşünerek tahta dikkatle baktı. Arkasındaki duvar, sanki ağır bir darbe almış gibi dairesel bir şekilde parçalanmıştı.

“Duvarları altın rengine boyayacağız. Kristal avizeler getirte-ceğiz. Danışmanlar buradan girecek.” Mel tahta yaklaşırken ana odaya bağlanan yan koridorlardan birini işaret etti. “Ama naibin kendi gizli girişi olacak.”

Ambessa’nın göğsünde umut yeşerdi.

“Nazik, tombul bir yüzü olmalı,” diye devam etti Mel, avucunu kırık tahtın sırtına sürterek. Kanla boyanmış yüzeyinden rahatsız olmamış gibi görünüyordu. “Tebaasını büyüleyecek kadar zeki ama onu şekillendirebileceğimiz kadar esnek biri olmalı.”

Ambessa, kızının çizdiği resmi hayal etmek için kendine izin verdi. Mel çoktan hazırdı ve görünüşün gücünü biliyordu. Göğ-sünde sivri kenarlarıyla güneş patlaması desenli yüksek yakalı elbisesi ona çok yakışmıştı; zarif ama vurucuydu. Saçlarını toplama-kta kullandığı altın, şimdiden bir taç gibi duruyordu. Medarda Yasası’nın en zor kısımlarından birinde ustalaşmıştı: *Kıvrak bir zekâ keskin çelik kadar kıymetlidir.*

“Belki de o benim kızım olabilir.”

Mel’in ela gözleri şaşkınlıkla büyüdü; bir zamanlar saray olan bu katliam alanına geldiğinden beri sergilediği ilk şaşkınlıktı bu.

“Bana bir taht mı vereceksin?”

“Sana dünyayı vereceğim, çocuk. Eğer alabileceğini kanıtlarsan tabii.”

Bir işaretle Ambessa'nın askerleri Leydi Mion'u getirdi. Genç kadın, sabahın parlak güneş ışığıyla aydınlanan bir siluetten ibaretti. Yaklaşan kaderinin farkında gibi görünüyordu; daha önceki meydan okuyan tavrı gitmişti. Yenilgiyi kabul etmişti; başını kaldırmaya bile yanaşmıyordu. Başlığının taşları yüzünün önünde sallanıyordu ve boynunda, muhtemelen bir tür kemikten yapılmış, turkuaz ile mercan boncuklarla süslenmiş kalın bir kolye asılıydı. Bu işçilik Noxus'ta pek kabul görmezdi ama bir yerlerde birileri kolyeyi satın alabilirdi. Cüppesinin yeşili, taht odasındaki ağaçlarla uyumluydu.

"Onunla ne yapmalıyız?" diye sordu Ambessa.

Mel'in gözleri Binanlı soylu kadının acısıyla ıslanmıştı. Leydi Mion, hazin bakışlarını Mel'inkilere doğru kaldırdığında Ambessa hâlâ bekliyordu.

"Bize sorun çıkarmayacaktır," diye belirtti Mel. "Sahip olduklarını elinden alın ve onu uzak kolonilere gönderin."

"O eski yönetimin bir sembolü." Ambessa, Leydi Mion'u çenesinden tuttu. Kızın saçları terden yapış yapıştı ve Ambessa, korkusunun kokusunu alabiliyordu. Leydi Mion'un toprakları o kadar geniş olmasa da Ambessa kızına bu dersi vermek için biraz daha sertleşti. "Onu şimdi öldürürsen, o zaman sadece bir kişi ölmek zorunda kalır." Kızı sertçe serbest bıraktı. "Yaşamasına izin verirken, o zaman binlercesini öldürmen gerekebilir."

"İnsanlara merhametli olduğumuzu gösterebiliriz!" Mel'in sesi neredeyse umutsuzca yükseldi. Yeniden soylu kıza baktı. Binanlı Mion bakışlarıyla yalvardı. Gözleri Mel'inkilerle neredeyse aynı yeşil-kahverengi tondaydı.

Ambessa, Mele döndü ve hatasını çok geç fark etti. Leydi Mion'un yaşı, kızınıninkine çok yakındı; Mel ona karşı çok güçlü bir yakınlık hissediyordu.

Yine de yapılması gerekeni yapabilmeli.

Ama yapamayacağı açıkça belliydi.

Ambessa döndü ve genç kızın boynuna katarıyla vurdu.

"Bir kurdun merhameti olmaz."

Genç kız yere düştü.